

Varlık bir medresedir evlat.
Herkes talebedir.
Biricik müderris de Allah...
Sıfatlarını tecelli ettirip
bizleri imtihan eder.
Lâkin kahır ve lütuf,
rahmet ve bela hep ondan gelir.
Herkes kendi imtihanını yaşar.
- İBN-İ ARABİ -

Muhyiddin-i Arabi ve Sadreddin-i Konevi gibi zatların bakış açısını ifade eden düşünce sistemine “ekberi” ismiyle tesmiye ediyoruz.

Bu sistemde Muhyiddin-i Arabi Şeyh-i Ekber, Sadreddin Konevi Şeyh-i Kebir'dir.

Ekberi düşünce sistemi; kainata aşkın varlığımız, Allah'ın gözûyle akıl, kalp ve vicdanımıza organlarımızın sağladığı en geniş açıdan bakabilme gayret ve çabasını anlatır.

Biz bu çabayı kurbiyetle(bir adım) ortaya koyduğumuzda Rabbimizin akrebiyetle(yüz adım) bize bütün mana kapılarını açacağı inancıyla sülûke devam etmektir.

Hız. Adem'e öğretilen eşyanın esmasını hatırlayarak, küçük-büyük her bir eşyadan Yüce Allah'ın gerçek maksat ve hedefi olan hidayete bir kapı ve pencere açabilme sanatıdır ekberilik.

Zerreden seyyareye her şeyin kendi lisanı mahsusuyla Rabbine dellallık ettiğini şahadet etmektir.

Varlığa nazar ederken elestü bezminden kıyamet ve yeniden dirilmeye bütün aşamaları birlikte görebilmektir ekberi yaklaşım.

Okyanus gibi olmaktır, içimize ne gelirse engin gönlümüzde eritmek ve temizleyip kıyıya göndermektir ekberilik.

Öncelikle Nasreddin Hoca'nın ifadesiyle vücudumuzu örten kürklerden(elbise, mevki, makam, para, şan, şöhret), sonra ruhumuzun bineği bedenden(ırk, cins, renk, güzellik/yakışıklılık) kurtulup sadece ruhumuzun sesine kulak vermektir ekberilik.

Bu yazımızda varlıkla ilişkilerimizde en önemli ihtiyacımız olan iletişim konusunda ekberi bakış açısına değineceğiz.

İletişimde 6 temel ilke ve aşamayı gözetmek zorundayız bunlar;

Köklü iletişim için **GÖNÜL** dili,

Sıhhatli iletişim için **DEĞER** dili,

Sürekli iletişim için **TEŞEKKÜR** dili,

Yeniden ve yeni iletişim için **ÖZÜR** dili,

Aşkın ve yüce bir iletişim için **DUA** dili,

Her durumda ve mutlaka iletişim **SÜKUT** dili.

İletişim insanı dış dünyaya yansıtan elbise gibidir.

O halde iletişim;

Elbise gibi **örtücü**,

Elbise gibi **koruyucu**,

Elbise gibi **güzelleştirici**,

Elbise gibi **uyumlu** olmalıdır.

Muhyiddin-i İbn-i Arabi ve Sadreddin-i Konevi gibi zatlar Rabbinden ayrılan insanın dünyadaki imtihanını tekrar Rabbine kavuşma çaba ve azmi olarak değerlendirirler.

Her insanın vicdanı ve duyguları kendisini tamamlayan aşkın varlığa karşı akar ve O'nunla bütünleşmek ister.

Bu manayı iletişime dahil ettiğimizde her insanla ortak bir amaç ve hedef doğrultusunda yukarıda saydığımız ilkeleri uygulamayı kolaylaştırmış oluruz.

Herkes diğeri ile iletişim kurarken kamışlıktan koparılan kamış gibi aşkın varlığı ve aşkın varlığını göreceği ana vatanı cennete yönelik aynı terennümde bulunmaktadır.

“Dinle neyden” derken Mevlana; bütün mahlûkatın iyi dinlenildiğinde aynı sözleri kendilerine özgü notalarla terennüm ettikleri açıktır.

“Biz gelmedik dava için,

Bizim işimiz sevda için,

Dostun evi gönüllerdir,

Gönüller yapmaya geldik.”

Ve “Yaratılanı hoş gördük yaratandan ötürü” diyen Yunus Emre’de aynı manayı ifade eder.

Kainatta her şey iyi dinlenildiğinde Yaratıcısından bahseder.

“Yedi gök, yer ve bunlarda bulunanlar O’nu tesbih eder; O’nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Fakat siz onların tesbihini anlayamazsınız. O halîmdir, bağışlayıcıdır.” İsrâ, 17/44.

Kur’an-ı Kerim’de yüzlerce ayette eşyanın O’ndan geldiği, O’ndan bahsettiği ve O’na döneceği anlatılır.

Dinlerken; Rabbimizin bir aynasıyla muhatap olma, O’nun huzurunda, O’nu dinliyormuş gibi; söylerken de; Rabbimizin bir aynasının karşısında, O’nun huzurunda, O’na konuşuyormuş gibi konuşma şuuru, iman ve hassasiyetini Rabbim cümlemize lütfetsin.